

Sygn. akt II CSK 31/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie w postępowaniu upadłościowym W. Z. -
osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej
w przedmiocie umorzenia niezaspokojonych w postępowaniu upadłościowym
zobowiązań oraz w przedmiocie ustalenia planu spłaty,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej upadłego W. Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt VIII Gz (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje radcy prawnemu S. W. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w S. kwotę 1.350,00 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenia prawa procesowego. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia, a związane są jedynie z wątpliwościami skarżącego odnośnie do poczynionych w sprawie ustaleń.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd, ustalając plan spłaty wierzycieli upadłego, miał na uwadze przesłanki wskazane w art. 491¹⁵ ust. 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r., poz. 498); odniósł się

szczegółowo do sytuacji materialnej upadłego, jego sytuacji rodzinnej i zdrowotnej i wskazał, dlaczego nie zachodzą przesłanki do umorzenia jego zobowiązań.

Brak jest zatem podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).